

бждатъ добри, умни, да бждатъ истински християни, а при това търсятъ охолния животъ, да прекарватъ като рентиери. Това е несъвмѣстимо съ Божиитѣ закони. Умниятъ, добриятъ човѣкъ е подобенъ на птица. Съ мисълта си той може да пхтува навсѣкжде. Неговата мисълъ се движи съ бързината на свѣтлината. Ако мисълта на обикновения ученъ се движи съ скоростта на най-бързия тренъ, той ще стигне до слънцето за 200 години. Обаче, ако умниятъ, добриятъ човѣкъ реши да направи разходка до слънцето, той ще пристигне тамъ само за осемъ минути. Тѣй щото, работата, която сегашнитѣ учени извършватъ за 200 години, умнитѣ, добритѣ хора я свършватъ за осемъ минути. Като изследватъ различнитѣ микроби, ученитѣ казватъ: Знаете ли, какво нѣщо сж тия малки микроби, които ние изучаваме? Казвамъ: какво особено има въ тия микроби? Всѣки човѣкъ е миналъ презъ формитѣ на микробитѣ, на растенията, на животнитѣ, докато най-после е дошълъ до човѣшката форма. Следователно, всички тия форми сж въ него. Достатъчно е той да се концентрира, за да проследи въ сеое си развитието на всички живи форми въ природата, като започне отъ най-малкитѣ и свърши до най-голѣмитѣ. При това положение, не е нужно човѣкъ да изучава тия форми външно. Всѣки може да направи този опитъ, но при условие, да се освободи отъ своя критически умъ. Казвате: Значи, човѣкъ не трѣбва да мисли. Не, логика се изисква отъ човѣка, и то Божествена логика! Кои нѣща наричаме логични? Възможнитѣ нѣща сж логични, а невъзможнитѣ — нелогични. Всѣко нѣщо, което може да стане, не само че е вѣроятно, но още е и възможно. Въ свѣта има много вѣроятности, има и много възможности. Въ всѣки даденъ случай, обаче, човѣкъ трѣбва да разбира процеса на растенето, което бива външно и вътрешно. Освенъ външниятъ и вътрешниятъ процесъ на растене, има процесъ и на почивка. Запримѣръ, когато нѣкоя мисълъ престане да се развива, това не показва, че умътъ е спрѣлъ своята функция, но умствениятъ процесъ, т. е. соковетѣ на мисълта временно сж се съсредоточили въ сърцето, т. е. въ чувствата на човѣка. Въ развитието си, сърцето и умътъ трѣбва да вървятъ паралелно, но ако при това положение даже сърцето е достигнало своята най-висока точка, неговата дейтелностъ минава въ ума. Казватъ за нѣкоя човѣкъ, че е студень. Този човѣкъ не е студень, но въ него се извършва външенъ процесъ на растене, вследствие на което образу-